

LØRDAG D. 4. APRIL 1998.

Så er der endelig afgang til **CALIFORNIEN**.

Vi skulle flyve fra Billund kl 0800, så indcheckningen begynder fra kl. 0700. Vi kørte fra Tønder kl. 0530, og da vi skulle mødes kl. 0700 i Billund, fandt Flemming ud af, at 1½ time fra Tønder var lige i underkanten, men vi nåede det. Da vi var blevet checket ind, viste det sig, at der var lidt problemer med, hvor og hvordan vi skulle sidde, idet Thomas og Didde ikke havde samme boardingpas som os andre, men Maersk Air klarede det ved, at vi alle 8 blev placeret på 1.klasse

Vi havde faktisk god tid, inden vi skulle gå om bord i flyveren, så vi fik også handlet lidt tax-free, for vi skulle jo nødig undvære Prince og Gl.Dansk i hele 14 dage

Herefter gik vi om bord og blev budt velkommen med en velkomst-drink - juice og en dagens avis - gratis og efter eget valg.

Over højtaleren blev vi informeret lidt om flyveturen, bl. a. at cigar- og piberygning ikke var tilladt, men ellers....

Næste punkt var morgenmaden: æggestand m. ristede pølser og en frikadelle, en rundstykke m. tilh. ost/syltetøj samt skiveskåret æble og kaffe/te efter behag - lækkert.

Efter måltidet kom der varme vaskeklude til os på 1.klasse.

Alt i alt en behagelig lille tur på en times tid, inden vi landede i Shiphol, Amsterdam.

I Amsterdam blev Thomas og Didde udstyret med boardingpas som vi andre, de måtte derfor checke ind igen, og så skulle vi have en times tid til at gå, inden vi kunne borde KLM flight 605 til San Francisco. Shiphol er en stor lufthavn, men ikke større, end at hele lufthavnen kan lugte af Gl.Dansk, hvis man taber en liter på gulvet.

Kl. 1040 var der check-in, hvorefter vi blev placeret i 2 rækker bag ved hinanden i midtergangen i en kæmpemaskine.

Umiddelbart efter starten blev den første forfriskning serveret bestående af kaffe/te og kort tid efter øl el. vand.

Lidt senere var det tid til middag. Valget stod mellem kylling el. en pasta-ret og salat m. feta, flûtes efterfulgt af knækbrød m. camembert + fromage (karamel-rand). Hertil blev der serveret rød- / hvidvin el. øl. Måltidet blev afrundet af kaffe/te + cognac el. baileys.

Slet ikke så ringe.

Så var der igen afvaskning med en varm vaskeklud. Kludene var *meget* varme, så varme at Kedde på det nærmeste blev skoldet.

Nu var det tid til at beskæftige sig med lidt andet end at fylde i maven. Vi kunne via TV-skærme følge med på ruten, ligesom vi løbende fik informationer om højde, hastighed, temperatur etc.

Vi fløj i ca. 10 km.s højde.

Temperaturen uden for flyveren var ca. -50 gr. C.

Gennemsnitshastigheden var på ca. 800 km/t.

Afstanden fra Amsterdam til San Francisco er 8897 km.

Vi fløj i klart solskin og kunne bl.a. se Island iklædt vinterdragt, Grønland m. indlandsis, Canada m.m.

Vi kunne også benytte tiden til at se biograf-film. Den første film, der vistest, var "As good as it gets" m. Jack Nicholson.

Hertil blev selvfølgelig serveret forfriskninger.

Da vi var lidt over halvvejs, fik vi udleveret told- og immigrationsskemaer, der begge *skulle* udfyldes korrekt.

Kl. ca. 17 (dansk tid) fik vi serveret en håndmad bestående en bolle m. kalkun-pålæg el. ost og selvfølgelig lidt at drikke til.

Så kunne vi se en anden film, nemlig "Tomorrow never dies" en 007-film m. Pierce Brosnan..

Vi var ved at nærme os Californien. Kl. var blevet ca. 12 (Cal. Tid), da vi på skærmen kunne se, at vi nærmede os San Francisco, så vi begyndte at pakke vore ting lidt sammen, men til vores overraskelse fløj vi over S.F., og på skærmen øgedes afstanden til byen. Kaptajnen forklarede over højtaleren, at pga. kraftigt regnvejr (El Nino) fløj vi i kø, så vi fløj rundt over San Francisco i en halv time, inden vi langt om længe landede kl. 1237.

NU VAR VI NOGLE, DER SNART TRÆNGTE TIL LIDT TOBAK.

Vi skulle lige have vores bagage udleveret.

Så skulle vi først igennem tolden, hvor Kisse fik konfiskeret et æble, og Didde havde problemer med nogle runde stearinlys.

Så var der immigrations-skranken, der skulle passeres, og så kunne vi endelig bevæge os ud i ankomsthallen.

Her blev vi modtaget af en dansk tolk, Peter Jarlev, der stod med et stort skilt med påskriften Fam.Jacobsen. Han viste os ud af lufthavnsbygningen til parkeringsområdet, hvor der ventede en bus på os. Også bussen havde et skilt i frontruden med navnet Fam.Jacobsen, så man må sige, alt virkede meget planlagt.

Inden vi kravlede om bord i bussen, var der tid til at ryge.

DET SMAGTE.

Vi kørte så med bussen til vort hotel. Undervejs snakkede Peter Jarlev - han virkede lidt "bøsset" - uafbrudt, og det virkede, som om han var den, der fik mest ud af talestrømmen. Vi havde lidt for travlt med at kigge til at kunne høre efter, men Flemming fik dog med, at vi kørte forbi Candlestick Park, hvor The Beatles gav deres sidste koncert. Guiden gav dog også nogle gode råd bl.a. med hensyn til drikkepenge, og at vi skulle tvinge os selv til at vente med at gå i seng til "normal" sengetid, ligesom han fortalte lidt om "El Nino", bl.a. at Californien på nuværende tidspunkt havde fået 200 % af den normale nedbør.

Efter en halv times bustur nåede vi 7.Street, hvor Hotel Americana ligger. Her skulle vi bo til tirsdag formiddag, så vi var ret spændte, men det viste sig, alt var tip-top. Store hotelværelser, dejlige badeværelser og en opvarmet svømmepøl. Kisse og Flemming måtte dog skifte værelse, idet låsen ikke virkede, men pyt...

Da vi havde fået slæbt bagagen på plads, tog Kisse og Hans J. en svømmetur i poolen, hvorefter vi alle mødtes til en kop kaffe hos Elin og Hans J. – alle hotelværelser i USA er forsynet med kaffemaskine og kaffe – for at aftale, hvor aftensmaden skulle indtages.

Vi besluttede os for at tage Shuttle-bussen (gratis) fra hotellet til Union Square, hvorfra vi kunne gå til Chinatown.

Vi fandt en god restaurant, hvor vi spiste godt og rigeligt, selvom Thomas ikke var vildt begejstret for det lidt for "spicede" (krydret) foder. Vi blev godt mætte og var efterhånden godt trætte, så vi blev enige om, at vi ville finde tilbage til hotellet. Thomas, Didde, Elin og Hans J. tog en taxa, mens Tove, Kedde, Kisse og Flemming hoppede på sporvognen. Det var en meget underholdende tur med denne cabelcar, så vi blev enige om at køre med til endestationen, Market Street, hvorfra vi så ville gå til hotellet.

Umiddelbart efter at have nået Market Street fandt vi en forretning, der stadig havde åben (kl. var ca. 2030), og her fik vi købt en discman, der vistnok var lidt "varm". Vi snakkede med forretningens personale, der kraftigt frarådede os at gå på gaden på denne tid af døgnet, idet vi så ikke skulle regne med at komme helskindede til hotellet. De rådede stærkt til at tage en taxa, men vi mente nok, vi kunne gå det korte stykke, især hvis vi valgte ruten bagom, parallel med Market Street. Turen gik med raske skridt og angstens sved på panden - bl.a. blev Flemming kigget dybt i øjnene af en "venlig" neger. Kedde fik et alvorligt chok, da en garageport gik op, men trods den lidt nervepirrende tur, nåede vi velbeholdne hotellet, hvor vi studerede "Turen går til Californien". I den står, at området SoMa (South of Market) skal undgås efter mørkets frembrud, men vi har klaret det.

Vi trængte nu til en kop kaffe - dog ikke Thomas og Didde, så vi gik over gaden til Cafe de Brazil, hvor vi fik en god kop kaffe el. chokolade. Vi sad lige ved døren, så for at undgå træk blev Flemming dørpasser, indtil han ganske enkelt låste døren for at få sin kaffe i fred. Elin præsterede at drikke chokolade i søvne, så vi blev enige om, at nu var det vistnok ved at være sengetid, især da kl. nu nærmede sig 22, og vi havde været vågne i ca. 26 timer.

Vejret: solskin med enkelte skyer.

SØNDAG D. 5. APRIL 1998.

Vi stod op kl. ca. 8, efter at Flemming havde vækket os pr. telefon. Thomas var sulten og ville have morgenmad her og nu, og selv om nogle af os var blevet advaret mod at spise på det hotel, hvor man boede, idet man altid ville kunne spise billigere (og bedre) i nabolaget, insisterede Thomas på, at morgenmaden skulle indtages nu. Det gjorde vi så i hotellets restaurant, hvilket resulterede i, at Kedde måtte ringe hjem for at hæve kassekreditten for at få morgenmaden betalt. Bortset fra prisen var morgenmaden udmærket, hvis man er til *meget* hårdkogte æg, tynd kaffe og kan nøjes med et par stykker toast.

Kl. 11 tog vi shuttle-bussen ind til Union Square . Derfra ville vi så tage en cabalcar videre, og mens vi stod og ventede på denne, mødte vi Cabel-Willy, der meget beredvilligt fortalte os, at vi ville have en større chance for en ordentlig plads i cablecar'en ved at gå 2 blokke ned ad gaden. For denne information skulle Cabel-Willy have lidt betaling - det fik han, og på den måde fik vi lidt anskuelighedsundervisning i, hvordan man også kan tjene til dagen og vejen i Guds eget land.

Cabelcar-turen gik fra Union Square til Fisherman's Wharf, der er San Francisco's gamle kaj-anlæg.

Undervejs i sporvognen til Fisherman's Wharf mødte Kedde og Hans J. Horst fra Flensburg !!

Fisherman's Wharf er nu lavet om til et rekreativt område for turister og byens beboere, og der er levende musik på næsten hvert gadehjørne, ligesom der er masser af fortovsrestauranter o.lign. Man kan gå og kigge på hhv. disse ting eller ud

på Alcatraz og Golden Gate Bridge, så det er virkelig et spændende område, og når vejret er, som det var den søndag, er det en stor fornøjelse.

Fra Fisherman's Wharf tog vi på en sejltur ud i San Francisco Bay - en flot og interessant sejltur forbi Alcatraz, ud under Golden Gate Bridge og meget tæt

forbi søløver.

Efter sejlturen gav Flemming en feriebarer på en fortovsrestaurant.

Turen hjem skulle have foregået med cabelcar igen, men da vi så hvor mange, der stod i kø, gav Hans J. sig til at prutte om prisen med en Limousine-chauffør, og det endte med, at vi blev kørt i en sort Limousine til hotellet for 30 dollars.

En lystig tur hvor vi rigtig førte os frem som betydningsfulde personer rundt i San Franciscos myldretid.

Tove filmede os, da vi mere eller mindre yndefulde steg ud af limo'en ved hotellet.

Om aftenen tog vi igen shuttle-bussen ind til Union Square for at finde et sted, hvor vi kunne få fyldt mavesækken.

Vi fandt en mexicansk restaurant et lille stykke vej fra Union Square.

Det var igen en god kulinarisk oplevelse for alle undtagen Thomas, der efterhånden savnede de danske kartofler ret meget.

De fleste af os andre fik en tun-steak m. tilbehør bl.a. brune bønner.

Kødet smagte godt.

Efter måltidet tog vi igen shuttle-bussen retur til hotellet, hvor vi efter en kop kaffe gik tidligt i seng.

Vejret var flot - højt solskinsvejr, da vi sejlede på San Francisco Bay, og da vi spadserede på Fisherman's Wharf.

MANDAG D. 6. APRIL 1998.

Da vi skulle meget tidligt op, allerede kl. 0645, blev vi igen vækket af ”Hr. Klokken.”

Af skade bliver man klog, men sjældent rig – så morgenmaden blev denne gang indtaget på Café de Brazil – lækkert og til en rimelig pris.

Efter at vi om søndagen på egen hånd havde vovet os ud i San Fransiscos myldrende gadeliv, skulle vi nu opleve byen og egnen omkring byen under ledelse af en rigtig guide, nemlig Judith (opr. Jytte fra Silkeborg for ca. 25 år siden) og med en rigtig chauffør, nemlig Klaus (opr. Klaus fra Mannheim for ca. 30 år siden).

Vi skulle møde Klaus m. bus samt Judith ved hotellet kl. 0845. Judith/Jytte viste sig hurtigt at være en meget sød dame, som swingede godt med os sønderjyder.

Under turen rundt i San Fransisco kom vi bl.a. forbi:

Rådhuset	stadig under restaurering efter skader fra jordskælvet 1989.
S.F.s bibliotek	udstyret med det allernyeste indenfor computerteknologi.
Opera House	opera- og balletscene og koncertsal.
Museum of Modern Art	kunstmuseum

Judith fortalte, at der bor 33 mill. i Californien, heraf de 6 mill. i Bay-Area (området omkr. San Fransisco-Bay). I selve San Fransisco bor der ca. 750.000. Det er dyrt at bo i San Fransisco – høje lønninger – høje priser.

Pga. jordskælv findes der ikke mange højhuse i byen – kun kontorbygninger i Financial District er skyskrabere. Beboelseshusene er bygget af træ, idet træ bedre kan modstå de rystelser, der opstår ved jordskælv.

På vej mod Twin Peaks kørte vi ad Market Street, der kendes på de røde fortove og de flotte gadelamper. Market Street er ca. 8 km lang og går fra bugten til Twin Peaks, og gaden forbinder faktisk samtlige midtbyens gader, idet den løber diagonalt i forhold til alle de andre gader, der er vinkelrette.

På toppen af Twin Peaks havde vi en utrolig flot udsigt ud over hele byen og bugt-området.

Vi var iflg. Judith meget heldige med vejret denne dag, idet Twin Peaks ofte er indhyllet i tåge og udsigten som følge deraf meget dårlig.

Fra Twin Peaks gik turen mod Stillehavskysten bl.a gennem Haight Ashbury – hippiekvarteret, der i 60'erne var blomsterbørnenes centrum og i 1967 var

verdens hovedstad i ”The Summer of Love”.

Turen gik videre gennem Golden Gate Park. Parken opstod, fordi borgerne i San Fransisco ville have en park ligesom Central Park i New York. Man ansatte en skotte, John McLaren som gartner, og han skabte parken bl.a. ved at importere over 1000 træsorter. Parken omtales som et grønt åndehul med søer, bakker, enge og rododendronlunde.

Efter at vi havde været gennem parken, gjorde vi et lille ophold ved Stillehavskysten. Vi drak en kop formiddagskaffe/te evt. m. en sjat whisky til på en restaurant ved navn Cliff House. Stort vinduesparti m. flot udsigt ud over Stillehavet.

Da vi havde indtaget de tiltrængte forfriskninger i Cliff House, gik turen tilbage mod byen gennem bydelen

Sunset,	hvor børn fra kinesiske familier flyttede ud, fordi der ikke længere var plads nok til dem i China Town,
Richmond,	boligkvarter for russiske indvandrere,
Japantown	karakteristisk med pagoder og japanske lamper
Gerry	teaterdistriktet

Herefter gik turen via Bay Bridge – Oakland – Berkeley m. udsigt til University of California videre til vindistriktet Napa Valley, der ligger lidt nord for San Fransisco.

Første stop i vinlandet var på en moderne vingård St.Superey, hvor vi både lugtede til og smagte på de ædle dråber.

Efter dette besøg var det frokosttid, og vi indtog denne på en ret fornem restaurant. Frokosten bestod af nogle enormt store og lækre sandwiches. De var så store, at nogle af os (bla. Judith) ikke kunne spise så meget, men det er der også råd for i ”The Land of Hope and Glory”. Judith belærte os om, at det er en anerkendt kutyme, at hvis man ikke kan spise op, så beder man om en ”Doggy Bag”, så man kan få resterne med hjem til ”hunden”. Således var der nogle, der fik reddet aftensmaden i land.

Til maden fik vi St.Superey-vin. Ligeledes lækkert.

Turen gik herefter videre forbi bl.a. Mondavi vingården, som kronprinsen havde besøgt under et ophold i USA. Vi kørte også igennem Sonoma, hvis spanskinspirerede rådhus m. torv bruges som kulisser i TV-serien Falcon Crest.

Vi sluttede på Sebastiani Vineyard, hvor vi fik en meget festlig rundvisning af vinguiden Lesley med efterfølgende smagsprøver på både gode og dårlige vine. Nogle fik flere smagsprøver end andre - Kedde var i hvert fald temmelig uudholdelig på vejen hjem i bussen (iflg. Tove).

En meget oplevelsesrig tur og en flot hjemtur, som gik over Golden Gate Bridge og sluttede foran Hotel Americana , South of Market (SOMA).

Vi blev enige om, at da nogle jo havde rester i deres doggy-bags, ville vi finde en købmand, hvor vi kunne få lidt frugt mm.

Vi fandt en købmand lige rundt om hjørnet, og nu kunne vi se, hvad der menes i Turen går til Californien om SOMA. Det var en ret tvivlsom butik med et ret tvivlsomt sortiment og med nogle ret tvivlsomme kunder (ud over os), men vi fik da købt frugter og drikkevarer (Kedde fik en flaske whisky, som så ud til at have overlevet borgerkrigen 1860-64, men den smagte rimeligt).

Vi mødtes på Thomas og Diddes værelse, hvor vi ud over at smage lidt på nogle af de indkøbte produkter også fik opereret Hans Jacobs finger med en brødkniv.

Endvidere telefonerede vi til Solvang (Knud) et par gange for at få telefonnummer på tante Gudrun i Merced. Vi fik nummeret, men ikke kontakt med tanten, så det endte med, at Thomas måtte droppe at gøre holdt i Merced på strækningen fra Yosemite til Stillehavskysten.

Vi gik forholdsvis ordentlig tid i seng, da vi nok kunne regne ud, at den følgende dag ville blive lang.

Vejret var flot til en tur, som den vi var på. Overskyet, men klart på Twin Peaks – solskin i Napa Valley, med en regnbyge mens vi fik rundvisning på Sebastiani Vineyard.

TIRSDAG D. 7. APRIL 1998.

I dag skulle turen gå videre fra San Fransisco.

Vi blev igen vækket tidligt af ”Hr. Klokken”, og kl. 0730 mødtes vi til den sidste gang morgenmad på Café de Brazil og dermed også afsked med Pedro – en flink bøsse (iflg.

Flemming).

Kl. 0830 tog Elin, Kisse, Hans Jacob og Flemming for sidste gang shuttle-bussen ind til Union Square for at hente de hjemmefra bestilte biler på Avis-kontoret, der ligger på Post v. Union Square.

Vi havde aftalt at afhente bilerne v. 9-tiden, idet den værste myldretid så skulle være overstået, men.....

Vi fik en Buick og en Chevrolet, begge selvfølgelig m. automatgear, aircondition samt fartpilot, og da hverken Hans Jacob eller Flemming havde prøvet at køre en sådan, var det med lidt spænding, vi satte os bag rattet, men efter lidt tilvænning gik det fint. Der var godt nok et par fodgængere, der måtte springe for livet, da Hans Jacob skulle passere Union Square, ligesom en del biler måtte holde tilbage for Flemming, der kørte over for rødt i et kryds, men vi fandt tilbage til hotellet og blev faktisk rimelig gode chauffører på vejen dertil.

På hotellet blev vi mødt af Thomas, Didde, Tove og Kedde, der alle virkede lidt lettede over, at vi havde overlevet turen - forstå det, hvem der kan, de skulle bare vide.

Nu begyndte en ret problematisk placering af bagagen, som endte med, at én af kufferterne måtte placeres på bagsædet af den ene bil, men der var stadig plads nok til alle.

Vejen ud af San Fransisco, som vi havde fået gennemkørt dagen før med bussen, var rimelig nem. Vi skulle over Oakland Bay Bridge via highway 580 & 120 – retningen var stik øst.

Da vi havde bevæget os et stykke udenfor, blev trafikken ret normal – som på en dansk motorvej, så vi kunne begynde at beundre landskabet.

Vi kørte i et nogenlunde fladt terræn. I starten var det et landskab præget af industri, men efterhånden blev det domineret af typisk landbrug.

Længere fremme kørte vi gennem enorme frugtplantager – appelsin, citrus, mandler, abrikoser, kiwi,

jordbær, nødder og vinmarker.

Turen foregik i flot solskinsvejr.

Ved middagstid (kl. 13) blev diverse indkøb foretaget i Escalo til frokost i det grønne.

Efter en halv times kørsel fandt vi et ”picnic-bord” på en mark. Kisse indhentede dog først tilladelse hos farmeren, hvis kones bedstemor i øvrigt var fra Odense.

På dette tidspunkt var der tid til et chaufførskifte, så med Elin og Kisse bag rattet gik det over alle bjerge.

Vi kørte nu med route 49 v. Jacksonsville ud af en snoet bjergvej med en udsigt, der vekslede fra sneklædte bjergtinder til bjergsider med en mangefarvet flora og søer så blå, som ellers kun findes i eventyr.

Et landskab som på mange måder minder lidt om Alsace og Vogeserne.

Vi nåede i mål dvs. arriverede i Mariposa ca. kl. 1630 i strålende solskin. Kaffen blev hurtigt brygget og blev indtaget på terrassen, hvorefter Tove, Elin, Kisse, Thomas og Kedde invaderede den udendørs jacuzzi.

Dernæst aflagde Hans Jacob og Kedde et besøg i en visitors shop, der gjorde det i håndlavede indianer ting.

På et tidspunkt meldte sulten sig, og Hans Jacob og Flemming tog på en studietur rundt for at udvælge aftenens spisested.

Mariposa er ikke en stor by – måske som Løgumkloster, men der var en pæn restaurant ca. 500 m fra vort hotel, så der startede studieturen.

På amerikanske restauranter af en vis standard findes en markering på gulvet umiddelbart inden for døren, og der afventer man en tjener, der så fører én til et ledigt bord. Da tjeneren her fik forklaret, at vi rekognoscerede for et selskab på 8, blev vi inviteret ind til en skranke, hvor vi så kunne kigge menukort mv.

I mellemtiden kom så et andet selskab ved ”stregen”, og da vi

hørte, at de talte dansk, ja sågar sønderjysk, måtte vi kigge, og sandelig om det ikke viste sig at være Annemarie og Jørn Andersen fra Løgumkloster. De fortalte, at de ligeledes var på Californienstur blot den modsatte vej, idet de kom fra Los Angeles og skulle slutte i San Fransisco.

Det var en meget skæg oplevelse, og man kan vel sige, at vi her fik anskueliggjort, hvor lille verden er blevet.

Oplevelsen gjorde så stort et indtryk på os, at vi måtte tilbage til hotellet og fortælle om den, så vi glemte alt om menukort mv.

Vi lo hele vejen ud til bilen, og vi have vakt opsig, men mere om det senere.

Det krævede en øl at fortælle de andre den historie, så den fik vi.

Aftensmaden blev indtaget på Mariposa Madows Range Cafe og bestod af mere eller især mindre bagte pizza'er . ”We didn't want to be difficult, but we couldn't eat it” Tjeneren var lige så ked af det som vi, men han blev glad igen, da Flemming købte en is-dessert til os alle. Tjeneren samlede i øvrigt på mønter og fik en del ranet til sig + Keddes visitkort. Det blev han meget glad for.

Vi købte morgenmad til næste dag og nogle postkort, samt fik smagsprøver af fudge (en slags konfekt). De var faktisk meget flinke i forretningen, selv om de ikke kunne lave pizza'er.

Vi gik tidligt til ro, for næste dag ventede os igen en lang dag bag rattet.

Vejret var flot hele dagen, men da solen gik ned, forsvandt varmen, så gåturen hjem til hotellet var temmelig frisk.

ONSDAG D. 8. APRIL 1998.

Tidlig morgenkaffe på værelset - frostklart vejr - afgang kl. ca. 0815. Vi startede med at fylde benzintankene på bilerne (rimelige priser: godt 1 doll. pr. gallon (knap 4 l)), hvorefter kursen blev sat i vestlig retning mod Los Banos.

Efter et par timers kørsel gjorde vi holdt ved en frugtbod, hvor vi købte friske appelsiner. Vi fortsatte til Salinas, hvor vi spiste frokost på en McDonald's, og selv om Thomas i forvejen var rimelig skeptisk, så viste maden sig faktisk at smage ganske udmærket - "hunger er den bedste kok".

Kl. 1317 fortsatte vi til Carmel, idet det var vores plan at køre med highway 1 langs Stillehavskysten mod syd. Da vi kom umiddelbart syd for Carmel, viste det sig, at El Nino havde ædt ca. 50 km af vejen. Altså måtte vi retur ind i landet, hvor vi så tog highway 101 (one-o-one) sydpå. Knap så flot rent landskabeligt – det må vi jo så gøre næste gang - men hvis landskabet ikke er så flot, må vi jo finde på etwas anders.

Kl. ca. 15 gjorde vi holdt ved Roses Coffee Shop i San Miguel. Her fik vi ordnet både stort og småt, men Kedde blokerede toilettet i så lang tid, at Flemming til sidst måtte bruge håndvasken til sit ærinde. Det var en situation, der vakte megen moro, og det var vel også det bedste, vi oplevede på Roses Coffee Shop, for kaffen/teen var "fislunken" (iflg. Tove).

Turen fortsatte et lille stykke vej ad 101, indtil vi efter en gang benzin kom til route 46, der førte os fra 101 ud til highway 1.

Umiddelbart inden vi nåede etterten, gjorde vi holdt for at nyde udsigten ud over Stillehavet og mod Morro Bay, hvor vi skulle overnatte.

Kl. 18 nåede vi til Motel Blue Sail Inn, Morro Bay.

En lang køretur var overstået.

Vi fik vore værelser og holdt straks kaffepause hos Kisse og Flemming.

Moro Bay er en typisk ferie/turistby lidt i stil med de danske byer langs Vesterhavet, så vi aftalte, at vi ville finde et spisested i byen.

Kl. 2030 indtog vi en lækker middag på Rose's Landing – alle spisesteder i Californien ejes åbenbart af Rose. Menuen var enten salat eller fiskesuppe til forrret, steak eller red snapper (rokke) til hovedret, og der var nok til alle – ingen skulle have dessert. Dertil et par gode flasker vin, så alle blev godt forspiste.

Efter middagen gik vi tur i havnen, hvorefter vi sluttede af med aftenkaffe på værelset. Rygerne måtte stå på altanen til deres aftensmøg, da rygning på værelserne ikke var tilladt. Fra værelset ringede vi til søster Tove i Hjørring.

Højt flot solskinsvejr hele dagen med lidt vind ved kysten - helt vindstille om aftenen.

TORSDAG D. 9. APRIL 1998.

Vi startede dagen i Morro Bay med morgenkaffe på Dorns, som ligger lige overfor Blue Sail Inn.

Et dejligt måltid, som igen gjorde os mætte til langt op ad dagen.

Medens mændene pakkede gik Didde, Kisse og Elin på jagt efter frimærker. Disse blev købt i det lokale Post Office, og vejen tilbage til hotellet gik forbi en lille tøjforretning. Her fik vi en hyggelig snak med indehaveren, der selvfølgelig også havde rødder i Europa.

Kl. ca. 11 afgang fra Morro Bay. Målet var nu Solvang ca. 1½ times kørsel derfra. Efter at have kørt et stykke med udsigt til Stillehavets brusende bølger på vores højre side, fik vi lyst til at dyppe tæerne.

Vi gjorde derfor et kvarters ophold ved Grover Beach (1230). Her nød vi den friske brise fra Stillehavet. Bølgerne var lidt nærgående, og nogle af os, især Kedde, fik dyppet mere end tåen – nemlig hele bagdelen – uden at have badetøj på. En måge klattede på vores bil, forhåbentlig ville

det bringe os held på resten af turen. Vi kørte videre og kom forbi et skilt, hvor Kedde læste:

Do you need money
Try to work, it often helps !!

Kl. 1320 nåede vi frakørsel nr. 246 mod Solvang. Da vi nærmede os Solvang, dukkede der danske navne som f.eks. Nielsen op. Det danske flag vajede her også, og umiddelbart efter byskiltet drejede vi mod højre ind til The Best Western Kronborg Inn. Vi havde igen nået et mål på turen.

Efter at have fået os installeret på værelserne, slappede vi af ved poolen og nød solen, mens vi spiste dansk wienerbrød og danske småkager fra Olsens Bageri.

Kl. 1730 blev vi afhentet af Knud Jacobsen - Thomas' fætter. Hos ham og hans kone, Elisabeth, fik vi en fin modtagelse og nød godt af deres gæstfrihed. Der dukkede også andre familiemedlemmer op bl.a. Ivo -Thomas' tante, Arla og Kurt Thomas' kusine og mand. Vi hilste også kort på Knuds datter Ester Marie og hendes søn, Jacob Thomas kaldet Jake.

En hyggelig aften, hvor snakken gik lystigt, og hvor der udveksledes mange minder om gamle dage og fælles bekendte.

Her stiftede vi danskere også for første gang bekendtskab med en god amerikansk skik, nemlig en drink før middagen. Vi overvejer at indføre skikken i Danmark, dog måske måske knap så "strong", som den vi fik – den kunne slå bunden ud af enhver slunken mave.

Kl. ca. 22 brød vi op, og trætte efter dagens mange indtryk gik vi til ro på Kronborg.

Vejret var virkelig flot - sol fra skyfri himmel og temperaturer midt i 20'erne.

FREDAG D. 10. APRIL 1998.

Kl. 10 mødtes vi efter aftale i Olsens Bageri, idet Thomas havde inviteret de familiemedlemmer, der havde lyst, til morgenkaffe. Da Langfredag ikke er en helligdag i USA, var det kun Ivo, Knud og Elisabeth, der kunne deltage.

Vi fik dansk morgenkaffe med rundstykker, ost og syltetøj – lækkert.

Bageriet, der har både forretning og café, ejes og drives af bagermester Bent Olsen, der er indvandret til Solvang fra Ærøskøbing. Han kom selvfølgelig også og hilste på.

Efter morgenkaffen fulgte Knud, der holdt dagen fri, os på en tur rundt i Solvang og nærmeste omegn.

Vi kørte først til den danske kirkegård, hvor Knud, viste os gravstedet for Thomas. Thomas var den første af 3 brødre, der emigrerede. Han rejste til Solvang i 1918 og døde af den spanske syge i 1929. Thomas (svigerfar), der blev født i 1930, er opkaldt efter denne farbror Thomas, og han lagde en buket blomster på gravstedet.

Efter besøget på den danske kirkegård, kørte vi til den danske kirke, der af udseende lige så godt kunne have været beliggende i Danmark.

Herefter gik turen til amtskirkegården i Ballard, hvor familiegravstedet for Jacobsen-slægten findes. Her lagde Thomas ligeledes en buket, idet bl.a. 2 andre farbrødre, Martin og Alfred, ligger begravet her. Endvidere ligger flere familiemedlemmer hhv. begravet på dette familiegravsted eller andre steder på kirkegården.

Turen gik videre til den byggeplads, som Knud p.t. er ved at arbejde på. Knud har et betonfirma, som støber fundamenter til huse. Byggepladsen, vi så, er en vingård på 1300 kv.m. med vinkælder, svømmepøl, 6 garager, tennisbane mv. til en samlet pris af 2,5 mill. doll. Svigersønnen Mark var formand på byggepladsen.

Vi sluttede turen af med et besøg i Chumasch, som er et spillecasino, der ligger i forbindelse med et indianerreservat ca. 5 km øst for Solvang. Indianere er de eneste, der må drive spille-virksomhed i staten Californien, så her fik vi det første indtryk af, hvad amerikansk casinodrift er - blip, båt, gud, hvor går det godt.

På hjemturen gjorde vi et stop ved Nielsens Supermarked, hvor Knud bl.a. gav vejledning vedr. whisky-køb.

Så var det passende at slutte turen af ved poolen på Kronborg, hvor vi nød en kølig øl sammen med Knud.

Efter en kop kaffe og en enkelt småkage kørte Kisse, Elin, Tove og Kedde en tur ind til byen for at kigge på butikker.

Hans Jacob og Flemming gik ligeledes i byen på jagt efter en kasket. Flemming fandt en rimelig diskret kasket, og Hans Jacob fik det amerikanske flag på hovedet.

Om aftenen var vi inviteret til middag hos Arla og Kurt. Efter den sædvanlige before-dinner-drink bestod menuen af spaghetti m. kødboller. Kurt var ikke så begejstret for den stivelse, men det gik da. Det var straks værre med desserterne, som bl.a. bestod af en lemonpie – det var lige ved at være for meget for Elin, men hun klarede den – længe leve Emma Gad.

Ud over os var Ivo, Arne (Thomas' fætter) og Diana (Arnes kone) inviteret. Snakken gik livligt, og det endte med, at Kurt optog Ivo på bånd, da hun begyndte at fortælle sin Love Story.

En hyggelig aften.

Vi sluttede aftenen af med en enkelt whisky på hotelværelset, hvorefter vi gik til ro efter endnu en begivenhedsrig dag.

Vejret var fint – solskin fra en høj, blå himmel.

LØRDAG D. 11. APRIL 1998.

Morgenkaffen blev indtaget på Thomas og Diddes værelse.

Kl. 0945 blev vi afhentet af Arla, hvorefter turen gik til Diana og Arnes farm – Arne er det eneste familiemedlem, der har giftet sig med en amerikansk pige/kvinde, så her fik set et typisk amerikansk indrettet hjem. Stuen var næsten museumsagtig – udover at være domineret af et ret stort fjernsyn var stuen fyldt med tomme flasker - Diana er samler - og jagttrofæer, såsom geværer, udstoppede påfugle etc.. De fleste af os foretrækker vistnok den danske form for indretning.

Herefter gik turen til Arnes farm, som han har overtaget efter sin far, onkel Martin. Arnes mor, - tante Ivo, - bebor stadig stuehuset, mens Arne og hans familie bor ca. 500 m fra farmen. Vi skulle starte med en kop formiddagskaffe hos Ivo inden besigtigelsen af farm, dyr og jordbesiddelser. Ved vor ankomst viste det sig, at Ivo havde modtaget uventede gæster, idet Gitte fra Korup, som er en datter af Thomas' kusine Tinne, var kommet på besøg sammen med sin mand samt et vennepar. De

boede alle 4 i Hedehusene og var på ferie i Californien og ville sige goddag til Ivo. (Gittes mormor var en søster til onklerne Martin, Alfred og Thomas).

Ved den stående indtagelse af kaffen m. hjemmebag viste det sig, at også dette selskab havde passeret Mariposa og endda havde siddet på restauranten, hvor Hans Jacob og Flemming havde mødt optikeren fra Løgumkloster. Endnu engang fik vi bevis for, hvor lille verden er blevet.

Næste punkt var besigtigelse af stalden med de ca. 500 køer, hvoraf de ca. 400 blev malket for tiden. Arne havde dette forår måttet aflive 36 køer. Den meget fugtige periode - El Nino - havde medført lungebetændelse blandt køerne. Yderligere 50 køer stod for at skulle aflives. Den daglige mælkeproduktion udgjorde ca. 2000 gallons - ca. 7800 l.

Videre gik det med bil ud til de forskellige marker, som ligger temmelig spredt. Vi sluttede af med et besøg på en vingård – Firestone, hvorefter vi kørte tilbage til tante Ivo, der havde middagen klar. Selskabet blev nu forøget med Elisabeth og Knud.

Bordet var dækket i rødt & hvidt, og menuen bød på marinerede sild m. øl og snaps til forret. Hovedretten var frikadeller m. kartofler, sovs og en salat bestående af en blanding af grønsager og frugt m. mayonnaise til. Desserten var is, der blev serveret med chokoladesovs & -kage og småkager til som én stor cocktail.

Samtidig blev der kigget i familiealbums – alt i alt en hyggelig eftermiddag og utrolig flot klaret af en værtinde på 87 år.

Som aftalt med Arne aflagde vi endnu et visit hos ham for at kunne hilse på hans børn og børnebørn, som var der for at male påskeæg.

Med Arla som guide fortsatte turen til Los Olivos, hvor Kisse & Flemming fik købt cowboybukser til ganske fordelagtige priser.

Resten af eftermiddagen blev brugt på egen hånd til shopping i Solvang, der bl.a. har såkaldte out-leds (fabriksudsalg) af kendte mærkevarer. Vi blev alle ekviperet til en billig penge, og Tove & Kedde samt Kisse & Flemming sluttede eftermiddagen af med en ferieøl på Heidelberger Inn.

Aftensmaden bestod af rundstykker og whisky, og resten af aftenen gik med socialt samvær på Thomas og Diddes værelse.

Vejret: For første gang oplevede vi regnvejr, og som alt andet over there, så pjatter de sig ikke fra det - det regnede stort set hele dagen.

SØNDAG D. 12. APRIL 1998.

Efter 3 forsøg havde Thomas endelig fået skaffet det fornødne antal rundstykker, hvorefter morgenmaden blev indtaget på Thomas og Diddes værelse.

Efter morgenmaden tog en stor del af os i kirke, hvor vi helt tilfældigt mødte Ivo ved indgangen, hvilket viste sig at være ganske givtigt, eftersom hun så kunne fortælle/forklare om de forskellige ritualer. Bl.a. blev vi præsenteret for den øvrige menighed - påsken har i USA lige så stor betydning som julen.

De af os, som deltog i gudstjenesten, modtog efter hjemkomsten til Danmark en takkeskrivelse fra præsten for at have deltaget.

Sidst på formiddagen tog vi ud til Elisabeth & Knud for dels at ringe hjem og dels for at få tørret Thomas' lange underhylere og endelig for at "låne" en gammel kuffert til alt overskydende såsom snavsetøj og en halv træstamme. Ventetiden gik med at plukke appelsiner og citroner samt kigge på kolibrier.

Ved 14-tiden tog vi ud til Arla & Kurt til påsekomsammen med deres børn,

Elisabeth & Knud og Ivo. På amerikansk maner begyndte middagen med en velmixed drink i haven. Herefter indtog vi en 3-retters menu bestående af rejecocktail, hamburgerryg m. gemyse og div. pier med is - dejligt med hjemmelavet dansk mad.

Efter middagen var vi på en spadseretur rundt i rækkehusbyggeriet, hvor vi beundrede de fælles faciliteter, der hørte til, såsom svimmingpool, tennisbaner, sauna, festsal....

Før vi tog afsked med familien, var der fælles fotografering i haven, og Elin & Hans Jacob fik også sendt e-mail til familien derhjemme.

Efter at have mødt så utroligt rare familiemedlemmer var det lidt bevægende at skulle tage afsked, men forhåbentlig møder vi dem igen.

Ved 19-tiden var vi tilbage på Kronborg, hvor vi først pakkede vores bagage sammen for at være klar til næste dags afrejse til Los Angeles.

Dernæst var der fællesmøde hos Thomas & Didde, hvor der var lidt forsømte dagbogsnotater, der skulle indhentes.

Vejret: solskin fra en skyfri himmel - lækkert.

MANDAG D. 13. APRIL 1998.

Vi blev vækket kl. 0545, idet vi skulle være klar kl. 0700, hvor Kurt ville komme til Kronborg. Han ville lede os til Santa Barbara, hvor vi kl. 0800 skulle aflevere "vore" biler hos AVIS.

En meget flot tur, som de fleste af os nød. Hans Jacob og Elin i den bageste bil kiggede vist nok mere på benzinmåleren end på den flotte natur, især når viseren på måleren ned ad bakke gik under "empty", men vi nåede helskindet til Santa Barbara, hvor endnu en bevæget afsked skulle overstås. Vi fik sagt pænt farvel til både "vores" Buick, "vores Chevrolet Lumina og ikke mindst til Kurt.

Turen fortsatte nu med privatbus ned langs Stillehavskysten til Los Angeles International Airport - den var måske en anelse større end Billund. Efter at

have orienteret os og fundet ud af, at vi skulle benytte Gate 3b, og Hans Jacob var sluppet gennem detektorens nåleøje, slog vi lejr i en café.

Et par timer senere lettede vi med South-West Airlines med kurs mod Las Vegas - en tur af knap en kop kaffes varighed - en lidt ”rystende” oplevelse. Efter at være landet i lufthavnen og således være kommet til staten Nevada, tog vi et bagagetog til rullebåndet, hvorefter vi hyrede et par taxaer til hotel LUXOR.

Under indflyvningen til Las Vegas havde vi bemærket en pyramide, noget større end Keops pyramiden, men mødet med verdens næststørste hotel var lidt af et kulturchok - trods den gigantiske størrelse kunne man sagtens få klaustrofobiske fornemmelser - 24 timers nonstop vanvid 365 dage om året. Selv fantasien slår ikke til.

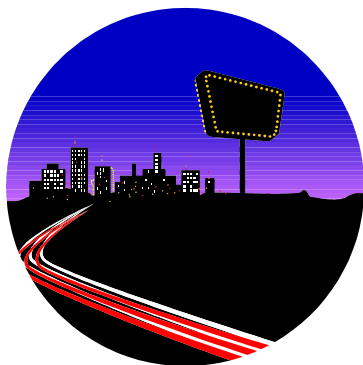
Efter at have søgt efter vore værelser et stykke tid i det blinkende lyshav, væltede vi om og fik os en middagslur.

Ved 18-tiden mødtes vi igen for at finde et spisested, og valget faldt på Pyramide Café. Her blev aftenkaffen også indtaget, hvorefter vi, for at styrke os til nattens strabadser, fik os en enkelt whisky på Kisse & Flemmings værelse. Så gik Thomas & Didde til køjs, hvorimod ”de unge” begav sig ud i LUXOR’s herligheder. Kedde prøvede ihærdigt på at få en quarter-dollar til at formere sig, men lykken stod ikke rigtig den kække bi i denne situation. Hans Jacob, Elin, Kise og Flemming tog på en 3-D biograftur, hvor de var med et rumskib, som tog dem med i underverdenen på jagt efter ”The Obelisk” – en rystende oplevelse med masser af special-effekter.

Så blev det sengetid efter en spændende dag med mange oplevelser.

Vejret: ved Stillehavskysten sol fra en skyfri himmel.

Las Vegas ligger midt i en ørken, så her var der varmt.

TIRSDAG D. 14. APRIL 1998.

Efter en "Luxor-iøs" nattesøvn slog vi øjnene op til en ny dag til en ret enestående udsigt fra vores værelse ud over USA's hurtigst voksende millionby. Fra værelset på 7. etage kunne vi udover noget af byen se palmer, bjerge, ørken og høj sol.

Der blev igen aflagt Pyramid Café et besøg, denne gang for at indtage morgenkaffen, hvorefter vi dryssede rundt på LUXOR og bl.a. endnu engang tog den imponerende sfinks i øjesyn.

Ved 14-tiden tog vi afsked med det 30 etagers høje hotel-kasino for derefter at blive transporteret med en Scenic Airlines-bus til lufthavnen.

Næste mål på vores rejse var Grand Canyon. Vi havde bestilt intet mindre end en Fly Hike, og "en fly" blev det. Det vil være svært at finde de rigtige ord til dels at beskrive Elins & Kisses udseende under flyveturen, Diddes angst og dels det enestående stykke natur, som må siges at være et af denne verdens vidundere. I stedet for at lave ordfloem, vælger vi at indsætte et par billeder, selv om vi ved, at ord og billeder fortæller lidt.

Iført shorts og sandaler ankom vi til Grand Canyon, hvor sneen hvirvlede os i møde - Flemming var glad for, at han helt bevidst havde taget højde for al slags vejrlig - det var godt med lammeskindshandsker på lommen.

Meningen var, at vi umiddelbart efter ankomsten skulle på en SunSet-tur, men da en del af selskabet - Kisse, Elin, Didde - var lidt medtagne, valgte vi at overføre dette punkt til morgendagens program.

Ved ankomsten til receptionsbygningen i Maswik Lodge fik vi for første gang lidt "klamme fødder" mht. WagonLits planlægning, for ingen kendte her noget til en fam. Jacobsen from Denmark - "fejlen" blev fundet, idet det viste sig, at vi var bestilt under navnet på den guide, der havde foretaget reservationen for WagonLits, så vi fik forklaret, i hvilken bjælkehytte vore værelser var.

Maswik Lodge er en hel del bjælkehytter i umiddelbar nærhed af selve Grand Canyon. Midt i "byen", som rent faktisk er ét stort hotel, findes en noget større bjælkehytte med hhv. reception, cafeteria samt souvenir-shop. Hver bjælkehytte består af 8 lejligheder, dvs. at vi havde en halv hytte, de øvrige 4 lejligheder var vistnok tomme.

Da vi var kommet på plads i hver sin lejlighed, stod den på afslapning. Her viste det sig igen, at vi er forskellige. Kisse slappede af i et badekar fyldt med kogende vand, idet hun mente, at det måtte kurere eftervirkningerne af flyveturen. De fleste af os andre slappede af med en sjus "on the rocks" - det var noget af det bedste

ved disse lejligheder, at der uden for døren stod en ismaskine til fri afbenyttelse.

Kl. var nu ved at være spisetid, så vi blev enige om at prøve cafeteriets sortiment.

Vi blev alle mere eller mindre mætte, og indtrykket var, at der mængdemæssigt var rigeligt, men kvantitet er jo ikke altid lig med kvalitet.

Således forsynede fik vi os et par kopper kaffe, hvorefter vi gik tilbage til vores hytte. Der var jo stadig ismaskiner, der skulle afprøves, lige som vi ville tilbage til hytten, inden vi sneede inde i receptionen. Flyveturen satte også stadig sine spor hos nogle - ingen nævnt – ingen glemt.

Vejret: meget varmt i Las Vegas, men som beskrevet snevejr i Grand Canyon.

ONSDAG D. 15. APRIL 1998.

Der var for en gangs skyld ikke fælles opstandelse, men det viste sig, at vi alligevel mødtes næsten samtidigt til morgenkaffe i cafeteriet.

Efter morgenkaffen gik vi i samlet flok ud for at rekognoscere lidt i området. Det var stadig lidt koldt, idet det var frostklart, men det afholdt ikke Thomas, Hans J., Elin, Kisse, Tove og Kedde fra at påbegynde en nedstigning mod bunden i Grand Canyon. Da Didde og Flemming syntes det så lidt for glat ud på den smalle sti, blev de oppe og spadeserede lidt rundt i området; man kunne jo passende benytte lejligheden til at studere et par turistbutikker.

Bjergbestigerne mødte udover den fantastiske natur, 2 danske par fra hhv. Kolding og Skanderborg, hvilket bl.a. resulterede i et glas vin på klippeskrænten.

Efter et par timer mødtes vi alle igen i vore lejligheder til en kop kaffe og et par kiks/chokolade og almindelig afslapning. Vejret skiftede igen til sne, og vi sad/lå i lejlighederne og bl.a. beundrede hjorte uden for vore vinduer. Et gammeldags tog til Santa Fé tøffede også forbi, så man kunne godt føle sig sat 100 år tilbage i tiden.

Ved 16-tiden gik vi op til receptionen igen, idet vi med en bus skulle et bestemt sted hen for at se solnedgangen.

Vejret havde heldigvis skiftet igen, så der nu var blå og frostklar himmel. Denne SunSet-Tour var en oplevelse.

Vi kørte i en ret gammel typisk amerikansk bus med en ret gammel typisk amerikansk buschauffør. Han så ud som og talte som en cowboy, dog uden colt. Han fortalte hele vejen, og det, vi forstod, lød ret spændende. Turen endte på et plateau med en fantastisk udsigt, hvor vi havde en flot udsigt over Grand Canyon med Colorado-floden i bunden.

Her stod vi så, da solen gik ned til akkompagnement af vore blitzlys.

Rent naturmæssigt nok ét af turens højdepunkter.

Turen tilbage foregik som turen ud. Chaufføren snakkede hele tiden og ikke ret mange forstod ret meget.

Tilbage i de kendte omgivelser blev vi enige om at forsøge at finde et alternativt spisested, hvorfor vi var rundt at kigge. Vi fandt en restaurant, der så ret spændende ud, men da vi fik at vide, at vi skulle vente ca. 3 timer, inden det blev vores tur, spadserede vi tilbage til vor kendte cafeteria.

Her indtog vi et rimeligt måltid, selv om Thomas blev lidt bekymret for salmonella, idet kyllingerne havde en forkert farve, når vi nåede ind til benet.

Det så nu ud, som om maden smagte de forskellige godt nok, og til forskel fra aftenen før – altså efter flyveturen - blev der også indtaget diverse desserter.

Efter maden blev indianerbutikken besøgt, og der blev indkøbt diverse minder fra Grand Canyon.

Så gik turen til vore lejligheder, hvor ismaskinerne blev studeret lidt igen - vi kørte tør for is og måtte stjæle hos naboen.

Som noget meget vigtigt blev næste dags flyvetur nøje planlagt, og diverse luftsygetabletter blev lagt klar, lige som alle, der kunne, gav gode råd.

Vejret: som beskrevet ret omskifteligt.

TORSDAG D. 16. APRIL 1998.

Afgang fra Grand Canyon.

Vi skulle forholdsvis tidligt op, idet vi skulle flyve ved 9-tiden, så vi fik morgenmad kl. 7.30. Bussen afhentede bagagen ved hytten kl. 8, hvorefter vi skulle køre en lille halv time til lufthavnen.

Vi var lidt spændte, for lufthavnen havde været lukket dagen før pga. snevejr, men da vi kom frem fik vi fortalt, at vi nok skulle komme af sted blot med lidt forsinkelse, så det måtte vi jo slå os til tåls med, selv om vi jo skulle nå en maskine i Las Vegas, der skulle flyve os videre til Los Angeles.

Fly-skræk-passagererne havde fået en pille, men alligevel var der en lidt nervøs stemning, mens vi sad og ventede.

Efter ca. ½ times ventetid kom vi af sted, og selv om maskinen ikke var større, end da vi fløj 2 dage før, var det en dejlig tur for os alle. Ingen studerede de dertil indrettede poser, men alle kunne i stedet nyde den flotte flyvetur.

Da vi landede i Las Vegas skulle vi igen skifte lufthavn, og selv om vi skyndte os meget, nåede vi ikke det fly, vi havde billet til.

Det var nu ikke noget problem, idet der gik fly flere gange dagligt, men det gav et par timers ventetid i Las Vegas lufthavn, hvilket ikke kan siges at være det mest spændende.

Vi kom af sted ved 13-tiden og havde igen en flot flyvetur uden en sky på himlen. Igen kunne vi beundre, hvor stor en by Los Angeles er.

Vi landede ved 14-tiden, hvorefter vi "blot" skulle finde shuttle-bussen til vort hotel. Der kørte mange shuttle-busser rundt, men ingen til Marina International Hotel, så efter ½ times ventetid fandt Kedde en telefon og ringede til hotellet. Så kom der en bus, og ved 16-tiden blev vi indkvarteret.

Igen boede vi på et lækkert hotel, der denne gang lå ved en lystbådehavn.

Vejret var strålende (25-30 gr.), så vi blev enige om at spadsere en tur for evt. at få en kop kaffe, eller det der var bedre.

Vi fandt en mexicansk restaurant med udsigt over lystbådehavnen, hvor vi i første omgang fik os en kop kaffe/te - teen var lunken, så den blev byttet. Da tjenerne var meget flinke, fandt vi ud af, at det var her, vi skulle indtage vores afslutnings-middag. Især passede det nogle af os ret godt, at der i forbindelse med restauranten var en patio/overdækket terrasse, hvor man jo kunne holde en smøgpause næsten uden at forlade selskabet.

Vi indtog et utroligt lækkert måltid med gode vine og meget flinke tjenere,
Det var en passende afslutning på turen.

Efter middagen tog vi tilbage til vort hotel, hvor vi besøgte baren. I baren arbejdede en dansk pige, der var rejst til Hollywood for at blive skuespillerinde, så måske ser vi hende engang i Beverly Hills 90210 eller Baywatch, for hun så ikke så tosset ud.

Vejret: meget lækkert – solskin fra en skyfri himmel.

FREDAG D. 17. APRIL OG LØRDAG D. 18. APRIL 1998.

Sidste dag i USA og heldigvis var vejret meget flot.

Morgenmaden blev kl. 0920 efter råd fra den danske servitrice indtaget overfor hotellet på en café i 50'er stil. Chef-servitricen var indvandret fra Tyskland og som de fleste amerikanere flink.

Vi fik plads på terrassen igen med udsigt over lystbådehavnen. Der var temmelig varmt, og Kisse måtte hjem at skifte tøj.

Thomas og Didde blev i nærheden af hotellet, mens vi andre tog en laaaaang og rask gåtur til Venice for at købe CD'ere.

Vi prøvede en anden vej, da vi skulle tilbage til hotellet, og det tog heldigvis kun den halve tid.

Så blev kufferterne med møje og besvær pakket for sidste gang.

Kl. 1150 blev shuttlebussen pakket af en sur og muggen mexicaner, og vi blev kørt til LA International Airport. Chaufføren blev ret sur, da vi kun gav en femmer i drikkepenge, men ærlig talt syntes vi ikke, han var mere værd.

Vi fik afleveret bagagen og gik op til gate 26. Vi havde nu en ventetid på ca. 3½ time, som bl.a. blev brugt til div. indkøb bl.a. i TaxFree-shoppen.

Kl. 1630 (dansk tid kl. 0130) sad vi i flyet med kurs mod Amsterdam med 10 timers flyvetur foran os. Vi fløj i 10 km's højde med 900 km i timen og -40 gr. udenfor. Tværs over Amerika, Californien, Nevada, Arizona, New Mexico, Kansas, Missouri, Illinois (Chicago), Michigan, Canada, Atlanterhavet, Skotland - vi vinkede til Foldend House -, England og Holland.

Vore pladser var i vinduessiden, og der var mindre plads, end da vi fløj over, - sådan følte det i hvert fald.

Efter 45 min. blev der serveret peanuts og sodavand.

Kl. 1830 fik vi aftensmad, kylling eller pasta, salat, frugt og kage, vin, kaffe og cognac.

Kl. 2000 blev lyset slukket, gardinerne nedrullet og videofilmen "Mouse Hunt" begyndte.

Så var det godnat. Ca. hver time blev der serveret en forfriskning for de, der ikke

kunne sove.

Kl. 0100 (amerikansk tid) blev der serveret morgenmad.

Kl. 0230 (amerikansk tid – kl. 1130 dansk tid) landede vi i Amsterdam.

Det havde været en flyvetur med få timers søvn og mindre plads til benene, så de fleste af os havde fået hævede fødder.

Der var 2 timers ventetid i Schiphol (Amsterdams lufthavn), så vi fik alle ordnet de sidste taxfree indkøb, inden vi kom med et fly til Billund.

I Billund fik vi en dejlig modtagelse med dannebrogssflag og varm gensynsglæde af Mads, Mie, Hans Henrik, Niels, Christian, Helge, Troels, Marie og Hans Peter.

En uforglemmelig tur - takket være Didde og Thomas - var nu slut.